

MURAKÖZ

Szerkesztőségi Iroda

Fődr. St. Ferenciek háza, emelet, balra. — Szerkesztővel irrtakani lehet mindennap 11 és 12 óra között. — A lap szellemi részére vonatkozó minden közlemény Margitai József szerkesztő nevére küldendő.

Kiadóhivatal:

Fischer Fülöp könyvkereskedése. 14. küldendők az előzetési díjak nyitlerték és hirdetések.

Hirdetések jutányosan számítanak

MAGYAR ÉS HORTVÁT NYELVEN MEGJELENŐ TÁRSADALMI, ISMERETTERJESZTŐ ÉS SZÉPIRODALMI HETILAP.

Megjelenik hetenkint egyszer: vasárnap.

A „Muraközi társadalmi és közérdeklődő lap”, a „Csáktornyai lakosságérdeklődő”, a „Muraközi lakosságérdeklődő”, az „Alsó-Muraközi Lakosságérdeklődő” és „Únégyszázötven” és a Muraköz-hegyvidéki közművelődési „Önképző-társulat” kiadója: Szigetváron.

Előfizetési árak:

Egyszéves ére 4 forint
Fél ére 2 forint
Negyed ére 1 forint
Egyes szám 10 kr.

Hirdetők még elfogadottak:
Budapest: Goldberger A. V. és
Eckstein B. hird. irod. Bécsben:
Schalok H., Dukas M., Oppelk A.,
Daube G. L. és társánál és Herndl
Brünnben: Stern M

Nyitlertériso 10 kr.

Királyi nászünnepe.

Nemzetünknek mára multban is számtalanszor nyílt alkalma fényes tulajdonságaival fündökölni. Bebizonyította vitézségét, harciasságát a csaták mezéjén, be lovagiasságát a legyőzött

ellenfélle szemben; a boldogabb időkben cultura tekintében lépest haladt Európa legműveltebb népeivel; egyetlen alkalmat sem mulasztott el, ha hűségét fejedelmi házával szemben igazolnia kelle, mert a magyar nemzet a királyi házzal azonosította magát minden alkalommal! Még a legkritikusabb pillanatokban is; akkor is, a mikor alkotmányunk lábba tapostatott, a mikor a haza féltett törvényei kijátszattak, jogai semmibe sem vették: a fejedelem személyét őseink nem bántották, tekintélyét aláírták, lerontani nem törekedtek soha, mivel szentesíté sérthetetlennek tartották azt mindenkor! S ha megtorlásról szó szóha nem volt, menyívvel többször adták fényes tanujleit loyaltásuknak! Egy jó szó, egyetlen egy je, melyből nemze-ével szemben a fejedelem rokonszer: ét kimagyarázni lehetett. Tiszteletet az általa szentesített törvények iránt: elegendő ok volt arra, hogy a nemzet feledjen minden sérelmet, minden mellözést,

hogy bizalommal és több reményvel tekintsen az előbb oly sivár jövő szemébe. Es a nemzetre ily fejedelem számíthatott bármely pillanatban! Nem is egyszer, számtalanszor, mint egy ember, sorakozott a nemzet, hogy királya roskadozó trónját megmentse, megszilárdítsa!

Ha a multban együtt érzelt nemzetünk fejedelmével, menyívvel több okunk van reá jelenleg az utóbb lefolyt századok legalkotmányosabb királyának uralkodása alatt! A szeretet koszorúja övedzi fölkel személyét körül. A legnagyobb ragaszkodást, odaadást biztosítja magának a magyar nemzetnek minden egyes tagja részéről a maga és családja irányában. A fejedelem bánata a nemzet fájdalma; öröme megdobogtatja a mi szívünket is; együtt gondolunk, együtt érzünk vele, osztályrészt követelünk magunknak a fájdalomból, örömből egyaránt.

Ki ne emlékeznék vissza a mayerlingi tragédiára! Nyilvánította e részvétét imponzansabb módon valaha nemzet mint a hogy ezt a magyarság levé, a midőn fájdalomtól megtörtén odaborult a Irón számolva elé, hogy a királyi atya könnyeit felszártsa, hogy lovagias hűségével a süjtött csapás terhein könnyítsen! S ez bizonyára a legbiztosabb ir is volt a sajjó sebekre!

A felhő, mely a családi boldogság egét betakaró, végre elvonult s ime itt fündöklök ismét a nap teljes pompájában! Nász van

a királyi családban! Örömtől hangzik víz-sza az ország minden zuga. Mária Valéria főhercegnő ő fensége örök hűséget esküszik Ferenc Salvalor főhercegnek. Nemes szíve vonalmát követve, szabad választásból ama férfival köti ő-sze jövőjét, kinek lovagias személyében bizonyára megtalálta azt a lényt, ki élte egére a boldogság verőfényét varázsolja; ki pótolni lesz képes a szülőket, kik szeretettel eddig környezték, a kiktől egész életére kiható eme lépésével fájó szívvel bár, de mégis örömmel búcsút mondott.

S látva a meglegedésnek s bizalomnak kifejezését a boldog ara bájos arcán, s látva a nyugodtságot, melylyel áldásukat a szerető szülők távozó gyermekökre adják: ugyan elzárkózhatnánk-e az örömtől, mely e frigykötéskor minden irányban általános nyílvánul? Nem volnánk hű alattvalói szerelt királyunknak, de magyarok sem, ha közönyösek lennénk e fényvel szemben!

A bájos ara Magyarország szülőltje. Ős Bu-tavarában látja először a napot felbukkanni, a mint pazar sugarait féjldő szép fővárosunkra szórja; alföldi nóta dallamai mellett altalja el magyar dada; hazánk csendő nyelvén tanulta gondolatait, szíve vágyait csacska szavakkal kifejezni. A szeretetnek s ragaszkodásnak jeleit, melyekke hazája iránt viseltek s vérünkhez vonzóldik, lépten-nyomon tapasztaltuk, hisz köz-

A „Muraköz” tárczája.

Köszörüország.

(Vége.)

Mikor néha szeme beletévedt a köszörüs szekrénybe falazott darab tükörbe, reá gondolt férjére (de sérti ez a szó lekét!), ki valamelyik csapásukban azt a néhány garasnyi keresményt issza el: könnybe lábadt szép szeme. Szeretet helyett gorómba szó, simogatók helyett durva ütleg osztályrésze. Arczáról elhervadtak a rózsák, az ehésg, a nélkülözés aldozatul kívánt szép aranyhaját.

Hűvös ősz kezdőten egy nagy városba értek. Temérdek utcája olvashatn háza. Hogyan jutnak ki belőle!

Lelepedtek az egyik utcásarkon. Az utcán járta-keltek sok sok katonák; alig hírták visszatartani az illetlen pudlót, nagyon haragudott a katonákra. A munka szaporodik, eessen a garas, néha ezüstpénz is, ma talán esznek melegét. Az a járólélek mind olyan kíváncsiak. Lizi alig állja a tekintetüket. Ujra jöttek katonák, s tessék, a pudlót odaszalad az egyikhez — olyan ismerős! — nem ugatja meg, reá ugrál, kezét nyalja. A szép Lizi elhálványodott, mikor azt a katonát meglátta, szeme kigyuladt, — meila hevesen zihált. Az a katoná valami szakácsnéval jött feléjük, — mo-t réz néz merőn, aztán mosolyogva sző a zakácsnéhoz és — megruga a pudlót. Szegény Lizi, hogy összerázkódott, mintha őt érte volna az a durva rugás. — A hozzá menekült kutyát meg simogatta. Az a katoná azután odajött Johann-

hoz, kezét fogott ve-e, egy kést adott át élet-évéget s hívta a koresmába egy pohár borra. Még egyszer rá nevetett a szegény asszonyra s azzal távozott. Johann pedig elkezdte élesíteni a kést.

— Jó lesz már asszony, nézd meg?!
— Csak jó élesre mint a borotva, s hegyesre mint a tü.

De mikor el akart indulni Johann, a kés nem volt sehol. Lizi réjtette, s inkább eltört gyálázó szót, ütlegét, mintsem elődjaja Johann elindult a katoná után, a szép asszony izzo homokát a hideg falhoz nyomta; usjd szétvette a keserű gondolatok — Mintha karmokkal szagatnák a szívét, úgy fáj, úgy sajog ott be ül. Azután hirtelen felélt, valami gondolat mosolyra vontá ajkait. E indult az utcák önkélegébe, gyorsan, mintha időzötől tartana. Egy nagy ugy szaz alakos ház kapujában állott meg. — Nagyon csendes hely, nem jár arra senki. Ott előránja a keresett kést és Nem jő talált. Szürke fátol esett le szeméi előtt; nem hallott, nem érz-ét.

Hosszu idő után, mikor felébradt egy nagy teremben fektött egyszerű vaságyak között. Szomszédjai mind betegék. Jöszvél, kedves arcu apáczák eteltek, mint a gyermekel; hástól hoznák ha zomajozik, — szeretik, s neki oly nagy szüksége van szereteire! —

Egy reggelen ketten felküdtek a fehér ágyon. Azelőtt nem szerette senki, most meg is osztalja szeretetét. Hogy takargatta, esőkolgatta, védte a hidegtől azt a kis izgő-mozgó elevenképet. Meleg ősi napon kinyitották a magos ablakot, s betódult rajta a friss levegő, az ősi rózsák, falevelek illata, egy egy aranyászalu napsugár, valahol a bokrok alatt szőlt a kerti füfenele, fitytyentett a rigó, búgott a galamb, vandorutára készültek a kis gyászruhás fecskék. Minden olyan, mintha otthon fektüdne az atyai házban, a kicsike ablakok előtt.

Most érezte magát először boldognak, mióta előtt hazatért, mert otthon járt. Egy na on azután azt mondák neki, hogy — mehet — Miért? — hisz ő még maradna tovább, örökre.

Mikor kinn állott az utcán a nagykapu előtt, s körülnézett az utcák végtelen során, csak a pudl ugrálta körül. — Csak azt az utcát találná meg, mely háza vezet!

Az első éjlet egy kapusjban aludta át, pedig már derek termett a hűvös ősi éjszaka s a kis elevenkép meglazott. Ujra visszakérült a körhöz: a kis elevenkép bármily forrón lehel reá, nem mozdult többé. Mikor beletették kis fekete koporsóba, fehér kendőre, nagyon sirt a szép Lizi; mikor eltemették, mikor dühbörögtek a parányi koporsón, a néves otromba hantok — jaj össze-zuznák! — mikor az utolsó elfedte szeméi elől örökre, akkor meg — nagyon nevetett. Nem szóltá meg érte senki sem, nem volt azon a temetésen senki sem.

Leült a durva fejta mellé, s kacéran mosolygott a sírás szemébe, ki utolsó simított a kis dombon. Egyedül maradt, mintha a kis elevenkép betegyától örízne. Beborult az ég, csipős ősi szél zörgette a sírdombok száraz fűvét, kövér cseppek hullottak ritkásan mellére, vállára. Kendőjét leoldotta nyakáról s végigterítette a síron. Így ni! Csak az a kis elevenkép meg ne fázson, türt ő már rosszabb időt, s ha a mi kin van a világon, mind reá zudna iszonyu rajként, nem érezné azt sem.

Sötét éjszaka ébredt fel. Az eső előll, kutyák sápitott, körül a fűben kísérteties csirpelés, zsongás halatszott. Az utolsó hű kisérője, a kis pudl átazva dideregve fektött mellette. Gyere pudl, gyere gyorsan, ott a fát, az a kis ház olyan ismerős, kapuján hányszor szeladtál ki s be. — Gyere!

tünk növekedett föl, magyar könyvekből magyar tanítók vezetése mellett sajátította el ismereteit, tanulta becsülni s szeretni szülőit, embertársait, édes hazáját. Köztünk: tölté gyermek s hajadonéveinek legszebb részét, lelke összeforrt a nemzet szívével. Ezen körülmény az, mely eltekintve a magyar nemzetnek amugy is hagyományos hűségétől, kétszeresen rezgetti meg szívünk hurjait s a mai napot a haza ünnepévé teszi. A zászlók, melyek országszerte lengenek, az ünnepélyek, melyek rendeztetek, az alapítványok, melyek a nagy nap emeltek kére létesítettek, a hálaadó istentisztelet: mind külső jelei ama belső érzelmeeknek, melyek a Kárpátoktól a Száváig, nyelv és valláskülönbség nélkül rajtunk e perczben uralkodnak. A vesztéség nagy. De kárpótlást lelünk egyrészt ama tudatban, hogy szerelt királyi aránk ez aktuális boldogsága tanyájának küszöbét lépte át, másrészt vigaszt ama jóleső körülményben, hogy noha eddigi állapotában változás áll is be, mégis a miénk marad ő, nélkülözni áldást terjesztő bájos alakját a jövőben sem fogjuk.

Magyarország saját ünnepének tekintí királyi családjának ünnepét. E frigy, mely két ifju szívet egymáshoz köt, a magyar nemzetet is még szorosabban fogja fűzni a gyermekeitől immár teljesen megfosztott alkotmányos királyi párhoz.

Áraszsa a magyarok istene áldását a frigyre, melynek kötését az egész nemzet osztatlan szerencsekívánata üdvözli! Legyenek boldogok!

r. r.

KÜLÖNFÉLEK.

— **Maria Valéria** főherczegnőnek Ferencz Salvator főherczeggel m. hó 31-én kötött házassága ünnepélyét, a hogy országszerte mindenfelé, ugy városunkban is megülték. A taraczkok durrogása már kora reggel ébresztette föl a város lakosságát s hirdette világgá az örvendetes eseményt, mely szerelt királyi családunk ke-

Egy kis félreeső utc-a lakói elé megrendít látványt tárult azon az éjen. Egy szegény asszony bolyongott a vastag sötétben, átázza, félig meztelenül, s dalolt, nevetett, tánczolt. Könyörgő emberek elfogták, virasztottak vele reggelig.

Szép verőfényes öszütök egyik vasárnapján Kőszörlőország népe délebbéredre készült. A kis cselegő harang nyelve ajtálosan játszott egyideig, aztán hirtelen megszakadt. Három ember most fordult be a bíró kapuján. Az öreg Franz összezakodott, midőn meglátta őket. Várt valakit, de nem így. Nyelve dadogott, teste reszelt, öreg szemé könyvelábadt és sirt mint a gyermek. Leánya fáradtan hullott le a küszöb föjára, nevetett, dalolt. A két maczaronca csendőrt elhalványította a keserűség. — Az enek félbe szakadt, görcsös köhögésbe fuladt, az öreg karjára ölelte az éneklőt s ágyba tette.

Sok nap mulott el azóta. Mire nincs ir az atyai házban! Bűnré bocsánat, bajra szájalom; szeretet ragaszkodás a szenvedésre. A kis harang estimára hívó hangja, a hajók szoba egyszerű butori, részvevő beazéd, ismerős virág a réten, kedves sirlomal a temetőben; az emlék győgyír a lélek betegségére. — A bíró lanya, mire újra nyitlak a vadroszák, nem dalolt többé, ha sirlós kellett, s nem sirt, ha örülnie volt oka. Boldogja tette az a szájalom, melylyel illeték, de ha futó öröm rózsát festett néha kék karikás szeméi alá, romokból rózsák voltak azok; termete rostakadt, ingatag.

A beteg gyermek könnyen lakad sirlósra. Sokszor találta kora reggel, piros aikonyat künyezve a bíró leányát. S ha sok keserű gyfl meg a szíve fölé, kitakadt követelt, parancsol.

— Bíró vagy atyám, büntesd meg őket!
— Ne léj leányom, azok felett más bíró

BELLOSITS B.

belében végbe volt menendő. A város lobogó díszl őlött. A r. k. plébánia templomban 10 órakor megtartott misén, melyen Ángyán Aurél quadrián pontifikált, résztvett a város intelligentiája nagy számmal. A tüzoltóság zászlójával vonult ki, a hatóságok, hivatalok, tanintézetek képviselve voltak. 11 órakor az izr. imaházba vonult a közönség, a hol Schwarz Jakab rabbi hazafias szellemű beszédében méltatta a nap jelentőségét családi, emberi s honfiai szempontból. A szép ünnepély az új párra, a királyi családra és a nemzetre mondott főhászzsal nyert befejezést.

— **Gyászhi.** Özevgy Grász Jánosné szül. Prinz Franciska folyó évi július hó 30 ik napján, reggel 7 órakor, életének 73. évében, a szent gyónás elvégzése, a halotti szentségek felvétele és hosszú szüenvedés után elhunyt. A boldogult hült tetemei folyó évi augusztus hó 1-6 napján d e 10 órakor tétettek a csáktornyai sirkertben örök nyugalomra, — az engesztelő szent mise-áldozat a temetés napján délelőtti 8 órakor a rom. katolikus templomban mutatott be a Mindenlőtnök. A boldogultat gyászolja 7 gyermeke, 2 veje 5 menyje, 1 unokaveje, 38 unokája és 2 dédunokája. Béke hamvaira!

— **Jótekonyság.** Néhai Klein Erzsébet asszony sírjára szánt koszoru czimén Mandl Klára, Krishaber Izabella nőhölgyek és Murai Róbert ur a helybeli izr. nőegyletnek 15 frtot ajándékoztak. Fogadják e nemes és utázasra méltó tettükért a megajándékozott egylett hálás köszönetét. Az egylett nevében: Wollák Paula pénztáros.

— **A harmadosztályú kereskedő tárgyalása** Csáktornyán m. hó 31-én betejeztetett, Folytatógylet felemlítjük a bizottság által megállapított adóösszegekéből a következőket: Vendéglősök közül: Pecsornik 100 frt, Schuller 80 frt Baumhack 70 frt Pecsornik K. 79 frt 50 kr Knortzer 55 frt Szeivert 91 frt Hackl 35 frt Prusatz 35 frt Kelemen 30 frt. — Lőkereskedők és lőalkalmazók közül: Pulai 54 frt. Löbl M 24 frt. Deutsch 15 frt Heinrich 4 fr. Wirth 2 frt. — Tojáskereskedők közül: Neumann M. 35 frt. Kohn Hermann 10 frt. Kársz 6 frt Adelman 6 frt. — Fiakker- és fuvarozó üzlet után: Knortzer 16 frt, a többi 8 frt. — Helypénzszedés után: Mayer S. 140 frt 50 kr. Trafik után: Hochsinger 63 frt 20 kr. Graner 12 frt 46. Strahia 9 frt 76 kr Heinrich 9 frt 36 kr sat. — Biztosítási ügynőség után: Czvetkovics 7 frt 16 kr. Mozes 4 frt 99 kr. Graner 4 frt 30 kr. Hirschmann 4 frt 33. sat. — Mészárosok közül: Nuzsy 121 frt 50 kr. Meyder 94 frt 50 kr. Szociés 9 frt 50 kr.

— **Emlékkönyvet** szerkesztett és adott ki a csáktornyai m. kir. állami tanítóképződeről (1879/8) — 1839/90 tanévig) Samu József igazgató A csinos kiállítású emlékkönyv tartalma: 1) Az intézet története, (visszapillantás az intézet 10 éves múltjára, az 1839—90. tanév mozzanataival.) 2) Gazdasági és kertészeti oktatás. 3) Az intézeti kert ismertebb növényei 4) Az igazgatás és oktatás személyzetére vonatkozó statisztikai kimutatások. 5) Tanterv. 6. Statisztikai kimutatások a növendékekről. 7. Az intézet felszerelése. 8) Jótekonyság. 9) Tudnivalók.

— **Egy ezred** (XII. dzsídás) időzött 2 napig Csáktornyán és a vidéken. M. hó 28-án érkeztek és 30-án reggel távoztak. Az ezred Klagenfurtból jött s Gyurgyovácra ment nagygyakorlatokra. Onnan pedig állandó tartózkodásra Rumába, ahol a huszárezredet váltja fel, mely cserél vele.

Ez azon dzsídás ezred, melynek Klagenfurtban nemrég az ottani polgársággal volt baja.

— **Felkeresztünk** a következő sorok között-élére: A IV. egyetemes tanítógyűlésen résztvevők elszállásolása. Hogy az elszállásolt bizottság minél előbb beozathassa a tagokat a rendelkezésre álló lakásokra, s hogy minél előbb tudósithassa azokat leendő lakásuk felől, ezennel felhívja az érdekelteket, hogy Hajós Mihály titkárt (V. Szemere utcai iskola) augusztus 5-éig tudósítsák, hogy az alább megnevezett helyek közül melyikbe kívánának elszállásoltatni. A dunántúli képezdeben végzettek a Grf. Károlyi utcai iskolában, az erdélyi és tiszántúliak a Lónyay u. iskolában, a dunán és tiszán inneniek az érsek-utcai iskolában, a pestmegyeiek pedig a Bezerédy u. iskolában fognak ingyen szállást kapni. — Tudósítások továbbá arról is, vajjon hónapos szobában — és pedig egy ágygal-e vagy kettővel — óhajtanak szállást. A szobák ára 80 kr., két ágygal 1 frt, melynek felét a rendező bizottság fődözi, felét az illeték tartoznak fizetni. Az elszállásoló bizottság.

Mikszáth Kálmán összegyűjtött munkáinak fizetés kiadásából immár a 22. és 23. füzet feszik előtünk. E füzetekben a „Tavaszi rügyek” folytatását olvashatjuk, ama költőleg szép ifjúkori emlékek leírását, melyek felett valóban a tavasz bája és melege ömlik el, meleg hangulatot ébresztvén a legridegebb kedélyben is. A gazdag tartalomtól elég ha az „Égy fiúnak a fale.” — „Az öreg Dankó bácsi” és a „Lutrit” című elbeszéléseket emeljük ki, mint Mikszáth tollának remekmű-remekeiből alkotásait. A bíráló-krak valóban nehéz álláspontja van itt, kritikát akarna írni, és elragadtatja magát a varázssálgal, mely ellenállhatatlanul elbűvöl mindenkit, midőn Mikszáth remekmű-remekeiből alkotásait. A bíráló-krak valóban nehéz álláspontja van itt, kritikát akarna írni, és elragadtatja magát a varázssálgal, mely ellenállhatatlanul elbűvöl mindenkit, midőn Mikszáth remekmű-remekeiből alkotásait. A bíráló-krak valóban nehéz álláspontja van itt, kritikát akarna írni, és elragadtatja magát a varázssálgal, mely ellenállhatatlanul elbűvöl mindenkit, midőn Mikszáth remekmű-remekeiből alkotásait.

(A Jozsotétebb Atrikában) Stanley világhírű műve egyetlen jogosított magyar kiadásának második füzetét hagyta el a sajtót. Kiadja Budapest Ráth Mór. A második füzet a bevezetőt tejjá be és a II-ik fejezet Egiptom és Zánzibár czimmel kezd meg. Több, ügyes kivitelű illusztráció van e füzetben. Stanley világhírű művének nem volna szabad hiányzani egy tehetségtű ház asztalálót sem!

(Az En Ujságom) képes gyermekláp (szerk. Benedek Elek és Posa Lajos Budapestea) július 20-iki száma a következő tartalommal jelent meg: Majonkirály gyermekregény 2 képpel, elbeszélő Madarassy L. — A világszép nádaszi kisasszony mese, írta versben Pósa L. — Az özevgy, képpel. — Hangyavárban, különös történet, írta Rodonyi V. — Hunyad tündére, vers képpel Hettyei G-től. — Danó piktor, képpel. — A macska a legerősebb, mese. — Harangzúgás u szobában. Megfejtők. Szerkesztők postája. Ez ügyesen szerkesztett gyermeklápot Singer és Wolfner könyvkereskedők adják ki Budapest Andrassy-ut 10, szám. Ára egy negyedévre 1 forint Átjánki!

(Valami kópé) ablakon át fűvőssövel oly ügyesen lött egy arrahaladó paraszt kezére, ki tarkánál fogva heringet tartott kezében, hogy a megijedt paraszt tájfalomban elejtette a heringet. Rövid gondolkodás után a paraszt háromszor taposott a hering tejére, miközben mondá: — Tudom Istenem, többé nem haragod meg kezemet!

Szerk. üzenetek.

— **Griak** U. B. A tüzoltók dalát megkaptuk. Mielőbb felhasználjuk. Muraközi horvát nyelven a tüzoltó nem „vatrogasac.” Tul a Dráván a tüzet vatra-nak hívják, nálunk ogenj-nek. Amott a vatrából és gasacból lett a vatrogasac, nálunk az ogenjből

és a gasec-ből ogujgasec. Maradjunk mi a magunk helyes szava mellett, ha már horvátul nevezük a tüzoltókat. — Kérnénk minél gyakrabban verseket.

FELELŐS SZERKESZTŐ
MARGITAI JOZSEF.

NYILTTÉR. *)

Városi közegészségügyi viszonyaink.

Csáktornya városában már annyira előrehaladt a civilizáció, hogy nincs az a merész terv, melynek kivételéhez ne akadna vállalkozó, és így természetesen akadnak a városban az azon kétes jövedelmi forrásnak is, melyről az állam kénytelen elismerni, hogy „est malum necessarium“ — szükséges rossz. Hogy azonban ennek a Molochnak lehetőleg kevesen essenek áldozatul, a rendezett közigazgatás mulasztatlan kötelessége, a nyilvános házak fölött a legszigorubb ellenőrzést gyakorolni az erkölcsiség és főleg a közegészségügyi szempontjából.

A nem rendezett tanács városokban, minő Csáktornya is, a járás-orvos van megbízva,

*) E rovat alatt közlöttékért felelősséget nem vállal a szerkesztő.

a nyilvános házak felett egészségügyi szempontból a legszigorubb felügyeletet gyakorolni.

A közelmúltban — sajnos — kézzelfoghatólag be lett bizonyítva, hogy a járásorvos a felügyeletet nem gyakorolta kellően.

Miért is az eseteket egy helybeli szakértő a közegészségügyi első fokú hatóság tudomására hozta, minek következtében két szakértő általi felülvizsgálat rendelkezett el. A szakértők egyike megejtén a vizsgálatot, nem habozott kijelenteni, hogy a járási orvos ur kötelességét felületesen teljesítette, míg a másik kartárs: a városi orvos büszke pillantással nézvéen le azon férfiat, ki a hatósági orvos eljárását kár hoztatni, buzgalmát vagy tudományát bírálni merészkedik, a nélkül, hogy a vizsgálatot alaposan teljesítette volna, méltóság-teljesen a járásorvosnak adott igazat.

A járásorvos az egyik szakértő által támogatva, sértett önérzettel fordult a főszolgabíróhoz elégtételért, amely ennél fogva elrendelte, hogy teljesítsen újabb vizsgálatot, és győződjék meg előbbi eljárása helyességéről.

Ugy is lőn és a járásorvos írásban utolag kijelenté urbi, et orbi; hogy igazza volt.

A főszolgabíró ur a két egyetértő vélemény alapján a járás orvos előnyére meghozta ítéletét. Ily módon diadalt ült az

egyetértő két kartárs és az idővs följelentésnek nem lett sikere.

A különvéleményt adó kartárs azonban fellebbezéssel élt a főszolgabírói határozat ellen, melynek folytán az alispáni hivatal és a megyei főorvos ur hozzájárulásával dr. Szekeres József nagykanizsai kórházi főorvos ur újabb vizsgálatot teljesített, aki részrehajlatlanul a lenézett collegának véleményét fényesen igazolta.

Quid juris nunc? vederemo!

Ekkép sokak egészsége lőn megmentve, ámde még több bajnak is lehetett volna elejét venni, kevesebb, hogy ne mondjuk gonosz elbizakodottság és nagyobb óvatosság mellett.

A közegészségügy oly fontos életérdek, hogy annak kényesebb ügyei sem mellőzhetők a nyilvánosság előtt és egy orvos hírneve reá, de a közönségre nézve is oly kincs, a melyet minden igazságszeretőnek védelmeznie kell.

Többen.

Schwarze Seidenstoffe von 60 kr. bis fl. 11.65 p. Meter — glatt und gemustert (ca. 180 versch. Qual.) — vers. roben- und stückweise porto- u. zollfrei das Fabrik-Depot G. Hienberg (K. u. K. Hoflieferant), Zürich. Muster umgehend. Briefe kosten 10 kr. Porto.

VII. TECAI

VU ČAKOVCU 3-ga AUGUSTUSA 1890

BROI 31.

Urednička pisarna:
Glavni pisac, fraterska hiša, lévo na kengidnaciji. — S urednikom moći je svaki dan govoriti med 11 i 13 vurom. — Sve pošiljke štude se sadržaju novinah, naj se pošiljaju na ime Margitai Jozsefa urednika vu Čakovcu.

Izdateljstvo:
Knjižara Pischel Filipova kam se predpiata i obznane pošiljaju.

na horvatskom i magjarskom jeziku izlazeći društveni znanstveni i povuđljivi list za puk. Izlazi svaki tijeđen jedenkrat i to: vu svaku nedelju.

Študentski glasnik: „Medjimurskoga podpomogajućega činovničkoga društva „Čakovečke Sparkasse“, „Medjimurske Sparkasse“, „Dobro-Medjimurske Sparkasse“ i „Podpomogajućega društva“ „Gornjo-Medjimurskoga kulturnoga društva“.

MEDJIMURJE

Prodajna cena je:
Na celo leta 4 flr
Na pol leta 2 flr
Na četvrt leta 1 flr

Pojedini broj koštaju 10 kr.

Obznane se poleg pogodbe i fal računaju.

Od društva

(Dalje.)

Nije zadosta vremenito čestitomu biti i clovek, vu kojega telu prebiva duša nevmrtnelna, ima se trsiti takaj vekoma dobročesten postati. Ladavci, koji oblast svoju od Boga imaju i koji su dužni podložnike svoje poleg naredbah božanskih ravnati, moraju takaj skrbiti, da se podložniki dobro zvuciju i od dužnostih navuk primeju, koje bogovečastje zapoveda, prez kojih izpunenje vekovečno blaženstvo zadčbiti se nemore.

Pokehdob navuk od duha dotiče se i na vekivečno blaženstvo našega nevmrtnel-noga Duha izvisi, tak ljudi, koji ovoga navuka podeljuju i na službu božju skrb nosiju, duhovniki zoveju se.

Plebanusi jesu vlastiti duš skrbitelji: ovi su dužni zavzeti se za zveličenje duš sebi podložnih ljudih. Ovi moreju njim ne samo svete sakramente podeljivati i služ bu božju obnašati, nego takaj nje vu onih navučati, koja na zveličenje duše i službu božju spadaju. (Dal vam budem pastire poleg srca mojega, ovi naj vas s mudros-tijum i s navuki hraniju Sv. pismo.) — Oni moraju trsiti se na nje skrbno paziti, nje opominati i na put zveličenja peljati. (Oni skozuju, kakti koji za duše vaše račun davali budu Sv. pismo.) — Redov-

niki moraju puku odprto naprvo postaviti sve, kaj gde krivo činiju.

Jesu pak takaj i jarniki dužni svoje duš skrbitelje vu preštimanju držati, njim vu stvarih na čast njihovu spadajućih pokorne izkazati se, nje poslušnuti, njihove opomenke nezametavati, nego pače rado prijeti, s njimi živeti, njim za zdržanje potrebna dati (Govoril je Kristus vuče nikom svojim: „Koj vas sluša, mene sluša; koj vas zameče, mene zameče“.

(Dalje stedi.)

Jeden stari Medjimurec.

Eskimovci.

Eskimovci (t. j. sirovomesojelci) kaj jih Indijanci imenuju, sačinjavaju prilično veliki rod clovečanski, i morti dohadaju od Siamojedov stanujućih vu severnih stranah Azije. Stanuju na posebnih naselbinah po čemši od istočne obale Labradora do vušea Behringovoga vu Grönlandu i takov jezik, ča se sva njihova plemena razmeju, to je pak svedočanstvo, da su svi jednoga roda. Lice jim je široko i pljosnato, vusta jako velika, nos pak mali i jako pritisnut (frntisti). Telo jim je nizko i jako, ruke i noge male, prsti kratki. Vu ostalom nije jim izvanjsko telo pregrdo, osobito pri čenskah, koje su drugač jako dobrosrdne i odprte, samo da

jim nebi črnkastožuta koža tak zamazana bila. Koža jim je mastna i grda, mrzla, mezo pak mehko. Akoprem narav po mačubinski barsče s Eskimovci ter je na to prisili, da se za drugo neskrbe, kak baš za životinske potreboče ter za napredek duše i naobraženje nikaj nedrža, ipak imaju nekoliko duševnih krepostih. Oni su jako dobročastni, miroljubivi, veseli i zadovoljni. Malo se gda med sobom svade a još menje potučeju, samo ako nisu prevu: vživali od Europejcov dobivaš opojna pila. Med njimi nije se našel nikakov društveni red ili pak zakon, pak ipak vu miru puščaju stvari svojih susedov, i samo na peldu neotesanih brodarov počeli su si gdekoj komad željeza ili deske prisvajati. Zemlju svoju nad svim ijtube usprot tomu, da je mrzla i pusta i da se je komaj sunčani traki malo dotekneju. Vu niti jednoj zemlji nemreju se Eskimovci srećati i zadovoljni: čuti, kak vu svojoj. I familiju svoju ljubi Eskimo; ženu svoju, koja se vu težkom poslovanju s mužom svojim nateče, nigdar netuče, a isto tak niti deteta svojega nebjie. Rođitelje svoje, kada su ostareli, s velikom brigom dvori. Prema stranj-kim je čisto bezčutljiv Eskimo, a dovce i dovci a i betežljivi starci, ako ne-ima u dece, izloženi su najvećoj pogibelji. Kada imaju još jesti, daju doista i ovim nesrećaikom, nu ako hrana nenjkati počme, onda vekšinom poginuti moraju. Zemlja, koja je tu skoro naveke zamrznjena, neda Eski-

movcom niti trave, niti korenja kakvoga za hranu. Jedina njim je živina pes, kojega vu ostalom samo v najveksi sili pojedu. Prez psa siromašni Eskimo nebi mogel živeti. V letu nakladne do 30 funtov težine na svoje pse i ovak se odpravi na dugotrajni lov; v zimi zapreže pod sanice po 6-8 psov i onda se jih po 5 osobah na sane sedne. Ti psi tolikom brzinom beže po ravnih mestih, da za jednu vuru prebeže dve milje dugi put. Ako povohneju soba (jelena), strahovitom silom se za njim spušte dok ga dostignu ter ga njihov gazda ubije. Imaju tak oster njub, da i onu luknju povohneju, koju si je koj morski pes vu snegu i ledu skopal, da leže dihati more.

Eskimo bavi se v letu celi dan s lovom i jeli proganja soba, kojega meso jako rado jede a kožu za opravo i za šatore svoje potrebuje ili pak lovi jednu vrst guske, koje meso isto tak v tek živja a i perju njezinomu hasna vzeme. V zimi more samo na morske zveri lova držati (vadastiti) a pri tom cepi celi dan čekajuč na strahovitaj zimi na morskoga psa ili drugo koju morskju živinu, koja se med pukotinami debelega leda van pokaže. Kada mu potlam dugoga vremena za rukom pojde svojim malovrednim oružjem jedno živinče vloviti, to nastaje veliko veselje, celo naselništvo se raduje, ar navadno svaki dobi svoj menjsi ili vekši del vlovljenoga živinčeta. Odmah ga kak tak ruhaju; žene več prigodom kuhanja spojedu bolše falate. Kada dojde red na pravi obrok, onda jeden mužkarec vzeme iz lonca jeden falat i toliki komad odgrizne, kolikoga samo more a onda dalje da svojemu susedu. Za potrošenim prvim falatom vzemeju drugoga, zatim tre ega i tak dalje, dok su napokon celu živinu, ako je i kak velika bila — svu pojeli. Neve ojatno vno go mesa i mašče more Eskimo na jedenkrat potrošiti, a na drugi dan si samo tak ostavi, ako vre nikak več jesti nemore. To je zrok, da zbok prekomernoga jela navadno zbetažaju ter onda stranom zbok betega a stranom zbok zmenjkane hrane moraju više danov postiti i gladovati.

Oprava mužkarcev sastoji iz dveh felah bekeša od sobove kože, iz hlačah i cipelišov od sobove ili iz kože morskoga psa. K ovoj spodobna je i oprava ženska, samo su jim cipeli jako prostrani, tak, da ove i za košarice hasnuju, dapače negda i svoju decu vu njih nose. Kakgod je siromašno i kukavno življenje Eskimovca, ipak si i opravo i vlastitu kožu rado izdelva. V letu stanuju Eskimovci vu svojih kolibah napravljernih iz kože sobove, v zimi pak vu hutah napravljernih od velikih ledenih grudjah snegom skup zlepljenih. S jedne strane tih kolibah nalaze se iznutra isto tak iz leda napravljene klupe, koje njim služe i za postelje na kojih po 12 vur tečno spiju. Da pak se to pohiživo od topline njihovoga tela nerazvale, pokriju je s mehovinom i s kožami. V jednoj huti stanuju večkrat i po 3 familije. Više takvih hutah (kolibah) čini jednu naselbinu. Po noči, koja pri njih traje negda i 3 meseca, svetijo si svetiljkom, koju izkopaju vu jednom kamenu i vu njega ribje ulje nalju. Ova svetiljka daje jim i nekaj topline.

Kane, koj je sve dosada najdalje preputoval severne kraje i najdalje došel k severnoj stožerini, piše, da na jednom otočiću od Ohlsen brega prama severu, gde bilinstav tak rekuč niti traga nije najti, nasli su zapušena stanovanja eskimovska, a okolo njih kosti od morskoga psa, drugih ondesnjih živin, kak takaj mrtva telesa Eskimovcov. „Ovi Eskimovci, veli Kane, nemaju mater domovinu, v koju bi svoje mrtve pokapali;

oni mrtvo telo postaviju vu sedeči položaj, koljena k truplu pritegneju ter ga v kornate žikle oblečeju a vu njihovom življenju hasnuječu oružje pred njega postaviju. Zatim još nad njimi postaviju bolta iz kamenja na koju namečeju još kamenja na peldu piramide. Ove nadgrobnice ostanu s pokoljenju na pokoljenje i nigdar je nišče nehanjuje. Opeške je vredno od toga čudnovitoga naroda, da kak su slabe pameti i nenaobraženi ti ljudi, ipak su kadri podiči se svojom slabom pametju na nekoje verske nazore, na stanovitu moč nadzemeljsku, na verovanje božanstva; čapače imaju nekaj slutnje i na život poslje smrti. Oni to veruju, da je nebo takov orsag, v kojem ima vno go ribnjakov, vu ovih neizmerna vnožina morskjih psov i ribah a mesto vode je vu njih ribja mast, polek ribnjakov pak pasu se cela jata sobov, napokon da tam sunce nigdar nezaide. Vu najnovše vreme meditintoga več se i tam počme vera prava širiti pomočju glasnikov prave vere a s ovom širi se takaj trak prostete i naobraženja. Leta 1777. pokrščen je prvi Eskimo.

Vzel je nju.

Iz štajerskoga prestavil:

MARTIN KUTNJAK.

Orčar svoje ovce pase
Na livadi zelenoj,
K njemu dojde malo dčete:
„Vi ste pravi vujček moj!“

Kako ja tvoj vujček bi bi?
Samo jednu sestru mam,
Koja dčes na zdvanje
S vencom pojde v cirkvu tam.

Orčar ovce vu dvor goni.
Dete v hišu dišlo je.
Lčpo svatom se p-kloni,
Samo zaručnici ne.

Zaručnici s prstom k-žz,
Lčpo venčano grdi,
D ce, svatovom razlaže,
Da je poročila, tri.

Prvoga je porodila
Pri toj hladnoj vodici,
Onoga je tam vtopila,
Vu toj hladnoj vodici.

Drugoga je na svet dala,
Tamo v dvoru; gde vu goj
Živoga je zakopala,
Da zakrila porod svoj.

Tretjega je porodila
Pri toj Bukvi šuplastoj,
Tamo ga je ostavila,
Neje zmihlo se njoj.

Mrzli vetri su puhali.
Ono dčete — to samja,
Angeli su me čevali,
Marija nadajala.

Ak' vam istinu ne rečem,
Zapopevaj vas kokot,
Koj je kuhan ves i spečen,
Nek zapeva vam triput.

Kokot triput kukuriknu!
Crnc stupil je na prag,
Gostuvanci se zgroziju,
Zaručnici vzeli je vrag!

VENČANJE MARIJE VALERIE.

Venčanje nadvojvodkinje Marije Valerije, kčeri Njegovoga Veličanstva našega apostolskoga kralja s nadvojvodom Ferencom Salvatorom bilo je prošli četertek pred poldan ob 10 vuri vu Ischlu.

Cela austro-magiarska monarchija se je raduvala na ov den, a prem naša magjarska zemlja se je veselila, ar je nadvojvodkinja prava magjarska kčer bila. Ovd se je pri nas vu budimskoj kraljevskoj palači narodila, ovd se je igrala kakti dčete, ovd se je vučila od je čula od svojega magjarskoga navučitelja povest negdašnjih starih magjarah.

Njegova Visost lčpa mlada zaručnica nigdar nebude pozabila nas, a niti ju mi nebudemo pozabili, ar je ona sa dušom naša bila.

Bog ju poživi vno go leta! Bog joj daj sreču i blagoslov! Bog čuvaj i brani mladoga para!

Vu čeljm orsagu, tak i pri nas vu Cakovecu su svetkuvali ov den. Zastave su se vijale, iz mozarah su pucali, ognjčgasci su vu paradi hodili, sveta meša se je obdržala vu farni cirkvi i slozba bozja pri židovskoj cirkvi. Svaki je čutil, da je 31-ga julčša svetek bil. Kak čujemo i vu drugih mestih Medjimurja i vu bližnjih varahaš: vu Kaniži i Varaždinu su s lčpom paradom svetkuvali ov den. Od toga budemo vu dojdčnem broju pisali več, do kada nam na znanje daju svečanosti.

Mihalovich zagrebački kardinal i nadbiskup je 10 jezer forintov daruval na višelele dobrotvorne cilje.

KAJ JE NOVOGA?

Nesreče vu orsagu.

Novine pišu, da morti nigdar nije bilo vu jednom letu tolke nesreče vu našoj domovini, kak letos. Veliki betegi, požari, povodnje, strahoviti vihiri i pucanje strelah, kak takaj druge nesreče poudile su naš orsag posvud vu tolikoj meri, da je žalost na sve to pomisliti. Novine nabrajaju celi red tih nesrečah i mi bi trebali više arkučov papira, ako bi hoteli sve nabrojiti.

Velika povodnja.

Kinezi su, kak se iz dovezdašnjih dogodajevov vidi, na celom svetu najbolje podveženi velikim povodnjam. Svako leto skorom pohadja je voda na strahoviti način. I vezda pišu iz Sangaja, da je veliki del Kine, toga silno velikoga cesarstva ves poplavljen, a sam glavni varoš Peking, koj broji 5 milionov stanovnikov, nevidi se van iz vode. Neizmerno blago, potopljene živine i ljudskih mrtvih telesah vu velikom broju pliva po vodi.

Kolera.

Batrivili smo nezdavnja poštvane čitatelje s tim, da je vu Španjolskoj kolera prestajati počela. Medostalim stvar se je opet pogoršala, ar kak vele, nastala je vu Španiji izvanredna vručina, koja je kolero dalje širiti za ela. Vu okolici Valencija zvani pomnožali su se smrtni slučaji na

koleru a i sam varoš Valencija ima više bteznikov i mrtvecev vu tom strašnom betegu Nie anda nemogaća da se bude još dalje širila po Europi.

Nesreća na željeznici.

Iz Brüssela prijavljaju, da su se blizu Lilerumbey dva personalni vlaki skup trknuli a da pri tom opet nije minulo prez mrtvih tešeah ljudskih Vele najme, da je 15 ljudih pri toj katašt-ofi tak te ko izranjeno da je malo ufanje k njhovomu življenju, 8 pak jih je čisto mrtvih. Zrok ove nesreće je pak samo nepazljivost željeznikoga osoba kak je to posvad pri takvih nesrećah navada.

Štakori.

Da su štakori tak grdi proždrlivci, da večkrat i na živinu n. p. na telice, svinje i t. d. idu ter je žive jesti začnu, otom imamo više pēlde. A vi nezdavnja dokazalo se je, da štakori i človeka živoga namu. Vu Dorogu imela je ženska vu zibki malo dēte, koje zbog posta nie mogla dugo v naručoj vzeti. Buduć je dēte jako kričalo pridigla ga je k sebi a na strahotu opazi vu zibki 3 velike štakore, koji su nevoljnomu detetu iz podlatov sve meso do kosti pojeli.

Velika nesreća.

Nesreće i vudarci samo neprestanu, podjedno biju široma nu našu domovinu. Kolike nevolje smo već l-tos prijavili a eto pak nove! Takov požar je malo gde, kakov je bil nezdavnja vu Rozsnyó. Lepi taj varošić naše gornje mađjarske skoro je ves do fundamenta zgorel. Kak prijavljaju, zgorelo je tu jednu noć preko 160 stanjah Vele, da je dimnjačar pri jednoj hiži dimnjaka smodil a iskrinje prišlo se je susednoga krova i od toga nastal je taj strahoviti požar.

Dugi post.

Succi i Merlatti dokazali su, da moreju 50 dnov prez jela živet. Čudili smo se tim velikim postitejem, ali kak se vidi na'e začudjenje bude jo vkeš pri jednoj ženski. Iz Engleske najme pišu novine, da je tam jedna ženska, koja već 100 danov posti, nikaj ne jede samo pi'e i vele, da je već tak smršavila, da ju je sama kost i koža, nu ipak je posta zdržala, na kojega se je zavladala. Pitanje je: kakve budu posledice?

Borba sa stekim psom.

Vu H tsezgu išel je stanovnik Popesku zvani iz polja prama domu. Putem napal ga je veliki jaki pes ter na njega skočil Popešku znael se je i zgrabil psa ter ga doli hičil, nu pes oslobodil se je ter drugač na človeka skočil i po prsiah, ramenih i rukah svega zgrizel. Popeško pograbil je psa vu za njih hip za grlo ter ga tak dugo gutil, dok je pes poginul. Vezda je človek stvar prijavil a na njegovu strahotu konstatoval je doktor, da je pes bil stekli Popeška tak su vzel vu špital i budu ga vu Pasteurov inštitut vu Budapešt poslali.

Veseje vu smrt.

Avram Anđras detić vu Tavādabu zelel je na porebni na'im iz ovoga sveta p eminuti. Vzel si je za dobru plaču jednoga mužiakaša, ter otišel s njim vu šumu, gde mu je cigan moral lepo igrati. Avram spazil je na jedno drvo, vzel je dretu ter se uz glas mužiaka na kitu obesil. Ali

dreta je pukla a Avram živ dole opal. To ga mehtimoga nije bunilo: cigan moral je dale igrati a on odbeži doma i donese jakšu dretu i vezda se za istinu obesi. Cigan gledal je tu komediju s najveškom hladnokrvnostju.

Melin na Trnavi.

Što bi bil misil, da se budu na neznatnom potečecu Trnavi vu gorjem Medjimurju melini gradili? Vu Nedeliše i napravil je Ž tišler na Trnavi lepi mali melinčec, hoteći ovak svoje stolarske dohodke dopiniti s mlinarskom zslužbom. A vi tišler nije mlinar, malo se je preračunal vu špekulaciji; mlin stoji gotov, ali nema onoga kaj bi najbolje potreboval — mlet bi, ali nema vode! Vezda se ufa, da do zime voda dojde, nu pri tom pak zaboravlja, da bude v zimi Trnava zamrznjena kak kost.

Nekaj za kratek čas.

1.

Doktor: Je, je, zimica je vu najveškom stadiumu. Moje prvo bude anda, vas od te velike težje osloboditi.

Betežnik: Dragi gospon doktor, naj me rajši oslobodiju od zime, — žedjom budem ja sam na skorom gotov. — Maro, donesi mi liter vina.

2.

Plebauoš: Pak zakaj vi neposljete po doktora, da ste tak jako betežen?

Betežnik: Je znaju gospon plebauoš, ja nebi rad jošće vumreti.

3.

Muž: Naj mi povejtu gospon doktor, kakvo starost more moja žena još živeti?

Doktor: Je, dragi moj boči, to bulete najbolje onda znati, da vam žena vmerje.

4.

Učitelj: Eric, kaj imaš tu?

Eric: N kaj!

Učitelj: No onda deni to vkrej, kaj nebudeš s tem druge puntal.

5.

Kavketa: Zakaj su na jednoj Mojzešovoj tabli stale tri zapov di a na drugoj sedem?

Dijak: Zato, da skupa deset vnu dojde.

6.

Mati: Čuješ Tonček, već je preved s tobom Ti za vsemi pucami bogš.

Tonček: Je, dr ga mama, tu moram za njimi begati, da vs ka pred menom beži.

7.

Gost: „Gospin kōčnar, ova porc j slavnoskoga mesa je strašno mala, ja pri nas domai dobim vnuo većšu.“

Kōčnar: Pri njih su bržois vekš svinje kak pri nas.

8.

A: moja žena je denes rodila, pogonite kaj je imela!

B: Dečeca?

A: Ne!

B: Pucen?

A: Rihtig! Ali ki vam je sam vrag to povedal?

9.

Učitelj: Ako ti imaš tri breskve pak je pošš, kaj ti onda ostane?

Dijak: Tri košice!

10.

Prva frajlica: Jeli je njihova prijateljica već zamuž otšša?

Druga frajlica: Do vezda još ne, ona hoće još šakati.

Prva frajlica: Pak nakaj hoće još šakati, im je ona već desta stara!

Druga frajlica: Na jednoga muža!
Glád Ferencz.

LOTERIJA.

Bpešt 27. juluša 1890.
28 44 69 77 34

Gabonačrak. — Cena žitka.

1 m. maza. — 1 m. cent.		frt	kr.
Buza	Pšenica	6	— 75 —
Zab	Zob	6	— 25 —
Rozs	HRž	5	— 5.50
Kukuriciza	Kuruza	6	— — —
Arpa	Ječmen	5	— 50 6 50
Fehér bab	Grah beli	6	— — —
Sárga >	> žuti	4	— 50 —
Vegyes >	> zmēšan	4	— 25 —

ODGOVORNI UREDNIK:

MARGITAI JOZSEF.

Értesítés!

Alulírott tiszteltlett értesitem a n. é. közönséget, hogy lakásomat!

perlaki utca Králl-féle házba helyeztem át.

Weisz Anna

949 1-1

községi bába.

1341 tkvi szám 890.

Árverési hirdmény.

A perlaki kir. bíróság mint tkvi hatóság közhírré teszi, hogy Titz Teréz férj: Poszedi Jakabné és Poszedi Jakab mint Titz Mária engedményese bankoveczi lakosoknak Klaufar Lénárd bankoveczi lakos elleni kioligítási végrehajtás ügyökben 100 ft tőke, ennek 1886. január 1-től járó 8 százalékos kamatai, 8 ft bekeblzési, 12 ft 73 kr. perit és 8 ft 85 kr. végrehajtás kérelmi 7 ft 65 krtban megállapított árverés kérelmi költségek behajtása céljából a nkanizai kir. fővényszék (perlaki kir. bíróság) területén f-kyő Bankovecz község 13 sztykrében A 1-4 sor 17. 445/10 445/22 445/25 hrszi ngatlanok 373 ft becserban Bankoveczon a községi bíró lakásán 1890 évi augusztus hó 29 ik napján d. e. 10 órakor Oszeszak József perlaki lakos felperesi ügyvéd vagy helyettese közbenjöttével megtartandó nyilvános árverésen elfognak adatni.

Kikiáltási ár a fentebb kitett becser. Árverezni kívánók tartoznak a becser. 10 százalékat készpénzbe vagy óvadékképes papírban a kiküldött kezéhez letenni. Vevő köteles a vételért 3 egyenlő részletben még pedig az elsőt az árverés jogerős emelkedéséig számítandó 15 nap alatt, a másodikat u. a. 30 nap alatt, a harmadikat u. a. 45

